

Si, en general, la professió de psicòleg no gaudeix en l'àmbit institucional de tot el reconeixement que caldria, la situació en la qual es desenvolupa el treball a nivell dels gabinets psicopedagògics municipals hom pot definir-la com depriment.

Inicialment, davant la manca d'una política d'intervenció psicopedagògica per part de les instàncies superiors (Conselleria, Ministeri), els ajuntaments, pressionats per APAs i mestres, o conciençats de la necessitat del servei, han anat creant-los, tot açò sens una uniformitat de criteris a l'hora dels contractes, equipament, àmbit del servei, etcètera.

Hom sap que els ajuntaments careixen de competències en l'àmbit educatiu; malgrat açò, el que fan és suplir carències i necessitats que les instàncies superiors no han cobert. Però, la voluntat suplidora dels ajuntaments no justifica les condicions actuals de treball. Moltes vegades, a nivell de política general del municipi, no massa convençuts de la rendibilitat política immediata del fet, oferten unes condicions que, tot i ésser teòricament «legals» (i de vegades ni tan sols això), no poden per menys que ésser qualificades d'improcedents, o fins i tot d'irregulars.

I així, trobem un Histat d'improcedències que, en segons quins casos, es donen més o menys; de totes elles plegades, però, destacaríem les següents:

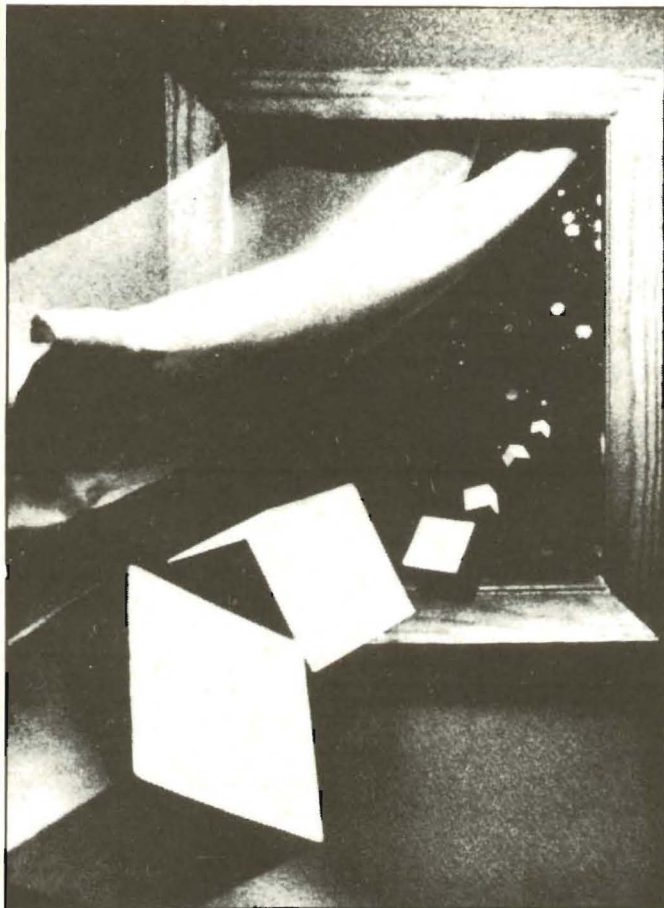
— Ofertes a la baixa. Amb el sentiment de vendre's que comporten, de competència no per mèrits, sinó entre qui donen més per menys diners.

— Pagaments aleatoris. Amb la inestabilitat personal que impliquen.

— Models de contractació no pertinents per al treball a desenvolupar (arrendament del servei, contraprestació de serveis).

El treball als Gabinetes Psicopedagògics Municipals

Manolo Pereto i Soriano

— Contractes temporals d'un any o de nou mesos, sense seguretat de renovació. Amb la manca d'estabilitat de cara a la pròpia vida i al treball futur, trobant-se a l'estiu sense sou, tenint que refer tots els setembre o gener els papers, amb la incertesa de que algú et «xafe» el lloc.

— Manca de Seguretat Social.

— Llicència fiscal, davant d'unes relacions que tenen molt de laborals i poc de treball «liberal».

— I ja s'han donat casos de incloure en el plec de condicions l'exigència d'ésser mestre.

Sense voler aplegar-hi a un estatus de privilegi, que hom no demana, cal fer palés que els gabinets municipals, els seus membres, tenen que gaudir del que és just.

Els ajuntaments s'emparen en el fet que els contractes que ofereixen són perfectament legals, que mentre algú accepte les seues condicions... I així *tenim a gent treballant per xifres irrisionables*, al final

d'una carrera per veure qui ho fa més barat; portant a terme projectes irrealitzables. Açò perjudica tota la professió, crea agravis comparatius, i tanmateix caldria recordar als col·legiats que existeixen uns honoraris mínims, i que tots estem obligats a seguir-los.

Evidentment un servei psicopedagògic comporta unes despeses, però, sobretot a nivell dels petits i mitjans municipis, caldria preguntar-se si aquest desembutxacament anyal és major que el d'una actuació de dues hores del cantant de moda a les festes del poble una nit estiuenca.

Ja que Diputació (i ara sembla que Conselleria) dedica partides pressupostàries a la creació i suport d'aquests serveis, caldria que obligassen els ajuntaments a complir uns mínims nivells (estabilitat, sou adient, seguretat social...).

Un altre punt del qual no ens oblidem és el del conflicte creat amb l'aparició dels SPEs de Conselleria d'Educació; l'estratègia seguida sembla no haver estat l'escaient, les institucions públiques estan creant tota una sèrie de xarxes paral·leles en un mateix àmbit, sense partir de la base (el municipi); els SPEs invadeixen l'àmbit d'intervenció dels gabinets (almenys teòricament, en la pràctica sempre cal aplegar a acords amb el SPE de zona), i per si fos poc, les condicions per a treballar en un SPE són, certament, crítiques; ésser funcionari, haver exercit de mestre...

Allò que hagués estat millor és la progressiva integració dels serveis psicopedagògics municipals a la xarxa pública, i la seua generalització.

En última instància, no sols s'està jugant amb el futur d'uns treballadors, també amb un procés de canvi en les estructures educatives.